

není stanoveno, že v případech, kde je podání učiněno písemně, je úřad za všech okolností povinen zkoumati, zda podepsaný podatel nebo zmocněnec skutečně existuje. Nic takového nelze dovoditi ani z ustanovení § 14, odst. 2, neboť příkaz, že úřad má zkoumati legitimaci strany z úřední moci, má zde jen ten význam, že úřad má si vyšetřiti otázku, zda osoba, která se na něj obrací, má v dotčeném řízení postavení procesní strany. Předpis § 17, odst. 2, že úřad má zkoumati plnou moc z moci úřední, může se pak u písemných plných mocí vztahovati jen na jejich stránku formální. Naproti tomu je z ustanovení § 14, odst. 2 a § 17, odst. 2 patrné, že úřad je povinen způsobilost k právům a k právním jednáním jakož i obsah a rozsah oprávnění zastupovati, přezkoumávati a tedy nespokojiti se s podpisem podání resp. plné moci jen tenkrát, vzejdou-li o tom pochybnosti.

Je tedy zřejmo, že vlád. nař. č. 8/28 Sb. ani úřadům politickým neukládá povinnost, aby z moci úřední za všech okolností písemná podání u nich učiněná přezkoumávaly v tom rozsahu, jak se toho stěžovatelka domáhá, tím méně lze ovšem z něho vyčísti, že by jim povinnost takovou ukládalo pod sankcí zmatečnosti. I kdyby tedy cit. vl. nařízení platilo také pro řízení o žalobách na neplatnost zápisu ochranných známek — kteroužto otázku soud v daném případě neřešil — nedalo by se z něho pro stanovisko stížnosti nic vytěžiti, a nelze v něm zejména nalézti opory ani pro názor, že by pro správní úřady vůbec povinnost takto vymezená vyplývala z t. zv. všeobecných zásad řízení správního.

Nález ze dne 5. listopadu 1937 č. 15.111/37.

Před vydáním příkazu k plnění podle § 96 správ. řádu č. 8/1928 Sb. a rozhodnutím o případných námitkách proti němu není vlastní exekuce pro peněžní plnění vůbec přípustná.

Podle § 96, odst. 1 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. (správní řád) »než se zavede vlastní exekuční řízení, jest vždy vydati a do vlastních rukou povinné strany doručiti příkaz k plnění. Není-li tento příkaz pojat již do rozhodnutí, buďtež v něm uvedeny:

1. data rozhodnutí, jímž plnění bylo uloženo,
2. druh a výše plnění,
3. lhůta, do níž má býti plněno,

4. následky, jež neplnění má v zápětí.« Podle odst. 2 téhož paragrafu »nebylo-li příkazu ve stanovené lhůtě buď zcela nebo zčásti vyhověno, vymůže úřad, neshledá-li snad podané námitky odůvodněnými, z úřední moci splnění politickou exekucí«.

Podle toho musí exekuční úřad vydati a straně doručiti vždy příkaz k plnění — není-li příkaz pojat již do rozhodnutí tvořícího exekuční titul — který má obsahovati data v § 96, odst. 1 pod č. 1. až 4. uvedená. Teprve když povinná strana tomuto příkazu k plnění ve lhůtě v něm uvedeně nevyhoví a když úřad shledá bezdůvodnými námitky, které snad strana v tomto stadiu řízení vznesla proti příkazu k plnění, může exekuční úřad přikročiti

k exekuci zabavením, po případě i prodejem hmotných movitých věcí dlužnickových po rozumu předpisů § 103 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. a násl.

Před vydáním příkazu k plnění a rozhodnutím o případných námitkách proti němu není tedy vlastní exekuce (zabavením a prodejem movitých věcí) pro peněžní plnění vůbec přípustna.

Nález ze dne 6. listopadu 1937 č. 15.262/37.

Pro zodpovězení otázky, je-li osoba závod provozující »nabyvatelem závodu« podle § 171 poj. zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/28 Sb. je nerozhodno, zda závod provozuje rite a oprávněně.

Na sporu byla otázka, zda pro posouzení, kdo jest »nabyvatelem závodu« podle § 171 zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 Sb. jest významnou skutečností, zda závod zejména se stanoviska živnostenskoprávního jest provozován osobou oprávněnou.

Dle § 171 cit. zákona ručí ten, kdo nabyl závodu (hospodářství), za pojistné, jež měl platiti předchůdce . . . . Nejvyšší správní soud vyslovil již v nálezu Boh. A 8583/30, jehož se i naříkané rozhodnutí dovolává, zabývá se výkladem pojmu »nabytí závodu«, že slova ta neznamenaají nic jiného, nežli jakýmkoli způsobem nastoupiti v předchůdcovu hospodářskou činnost výdělečnou na vlastní účet a nebezpečí.

Z uvedeného se podává, že »nabyvatelem závodu« ve smyslu cit. § 171, ručícím za pojistné dluhované předchůdcem, není myšlena osoba, která snad nabyla vlastnictví k provozovacím prostředkům, resp. místnosti nebo budovy závodu předchůdcova, po případě oprávnění k jeho provozu, nýbrž toliko ona osoba, která objektivně totožný závod skutečně na svůj účet provozuje, neboť jen tato osoba nastupuje v předchůdcovu hospodářskou činnost výdělečnou, tak jak shora uvedeno.

Záleží-li však pro vznik ručební povinnosti dle cit. § 171 jediné na faktickém provozu identického závodu, nemůže pro zodpovězení otázky, je-li osoba závod provozující n a b y v a t e l e m podle uvedeného § 171, již záležeti na tom, zda závod provozován rite a oprávněně.

Nález ze dne 6. listopadu 1937 č. 2025/35-6.

Zrušil-li úřad II. stolice zcela odsuzující trestní rozsudek I. stolice z důvodů zániku trestnosti, nemůže býti obsahem zrušovacího rozhodnutí II. stolice dotčeno žádné subjektivní právo odsouzeného v I. stolici, jež by nejvyšší správní soud byl povolán chrániti, ať jest obsah důvodů rozhodnutí II. stolice jakýkoli.

Rozsudkem policejního trestního soudu I. stolice byl stěžovatel uznán vinným přestupkem § 45 zák. čl. XL: 1879, jehož se dopustil tím, že užíval neoprávněně titulu »měřiče«. Naříkaným rozhodnutím žalovaný úřad zrušil tento rozsudek podle § 204, odst. 2, bodu 3 pol. tr. řádu pro promlčení trestnosti a zastavil další ří-